

FEEST BIJ DE MODELBOUWERS „HET DISSELTJE”

De vereniging van scheepsmodelbouwers „Het Disseltje” bevat een 45-tal leden, en nauw verbonden met het Nationaal Visserijmuseum van Oostduinkerke. Allen fijne knutselaars die hun uiterste best doen om gelijk welke scheepsmoedellen zo waarheidsgetrouw na te maken.

Samenwerking tussen de leden mag als voorbeeld dienen voor vele andere verenigingen. Maandelijks is er vergadering, dit op de 2de vrijdag van de maand, die doorgaat in „Estaminet De Peerdevisser”. (Plein Visserijmuseum).

Jaarlijks is er een algemene vergadering, waar ook de „dames” van de partij zijn. Tevens wordt dan ook het resultaat bekend gemaakt van een uitgeschreven wedstrijd, waar de leden wedijveren om het mooiste, een zelf uitgekozen boot of schip te maken.

Zo was de „strijd” verleden jaar om het mooiste een „yol” te bouwen, dit jaar moest een Oostendse „schover” gemaakt worden, zoals dit zeilbootje jaren geleden ter visserij uitvaarde! (Allen op een zelfde opgegeven kiellengte).

Tien leden hadden dan ook hun uiterste best gedaan, om zo getrouw mogelijk een „schover” te maken. In een woord, het waren tien echte juweeltjes van bouwkunst, niet alleenlijk wat het bootje of romp betrof, maar ook de tuigage, en het bijhorend materiaal van een „schover”, zoals: riemen, bootshaak, hoosvatje, korreboeltje, zeefmandje, tot zelfs de stokdweil werd niet vergeten!!!

De drie juryleden stonden dan ook voor een zeer moeilijke en delicate taak om daarover een beoordeling te geven en punten toe te kennen. Deze drie deskundigen waren de HH. Borey, scheepsbouwer te Oostende, Vermoote Marcel, verbonden aan het Visserijmuseum en Jef Verbanck.

Deze drie mensen hebben dit heel minisieuus opgevat, en kwamen met een afzonderlijk puntenstelsel, waarbij zij zelf de tien eigenaars van de modelbootjes niet kenden tot het volgende resultaat:

1. Leon Cockuyt met zijn O.88 „Westdiep”;
2. Georges Verleene met zijn O.30;
3. Adriaan Senaevé met zijn O.7;
4. Daniël Dezuttere met zijn N.36;
5. André Denecker met zijn O.59;
6. Kamiel Spotbeen met zijn O.191;
7. Victor Lehardy met zijn O.122;
8. Daniël Joye met zijn O.17;
9. Jan Dedrie met zijn O.88;
10. Jacques Declerck met zijn MADY.

Dat de 10 modellen door alle aanwezige leden dan nog grondig bekeken werden, moet zeker niet gezegd!

Verder werden de voetjes onder de tafels geschoven, en werd het innerlijke van de mens gespijst, met een overvloed van Breugheliaanse delikatessen, waarvoor Maurice Denecker en zijn medewerkers, een dik aplaus verdienden en kregen.

De „ambiance” steeg ten top met de tombola van Jantje Dedrie, secretaris van de vereniging. De gedachte werd naar voor gebracht, om deze „schovertjes” samen met de „Yolletjes” van verleden jaar, en ja, met nog enkele andere puike scheepsmodellen eens ten toon te stellen.

Het gehele kan uitgebouwd worden tot een ware streling voor het oog, waar zeker veel andere scheepsbouwers en/of knutselaars hun gading zouden vinden!

Aan de tien „Schoverbouwers” een hartelijk proficiat.
J.V.

Als je het Visserijblad gelezen hebt, gooi het niet weg maar geef het aan een vriend!!!

OOSTENDSE SCHOVER OF OPEN GARNAALBOOT

Er is slechts sprake van dit vaartuigje vanaf 1860. Maar eens waren er, te Oostende alleen al, meer dan honderd zulke bootjes. (1922-1927).

Ze werden doorgaans „Oostendse”, schover genoemd, omdat ze inzonderheid te Oostende gebouwd werden, maar er hebben er ook gevaren vanuit Blakenberge en Nieuwpoort. (In Nieuwpoort-De Panne kregen de Oostendse Schovers de bijnaam van „Wantjes”!

Aanvankelijk hadden ze slechts de grootte van een gewone roeiboot, waren ze totaal ongedekt, en van een stevenroer verstoken. Later kregen ze een lengte van 9 (¹), een klein voordek, en een stevenroer.

Hieronder volgt een beschrijving van de schrover van 9 m lengte. De modelbouwer kan natuurlijk kleinere bouwen, de verhoudingen blijven immers dezelfde, maar de kleinste van 6 tot 7 meter hadden geen vooronder, geen boegspriet en slechts één zeil, een emmerzeil bestaande uit tien kleden van 0,51 m (op het onderlijk).

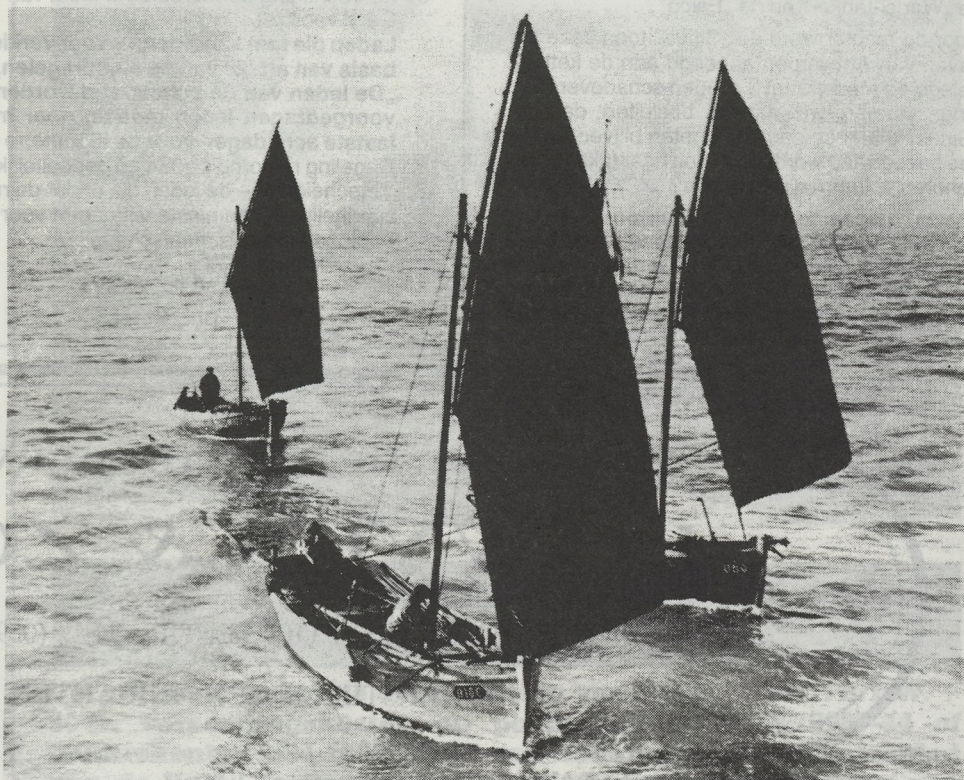
De meeste waren overnaads (klinkwerk!) gebouwd, maar er hebben ook (zetwerk) gladboordige gevaren.

Ook wat het achterschip betreft, waren er twee types: die met een vlak, en die met een spits toelopend achterschip. Ze hadden een geringe diepgang, visten op garnaal in de zomermaanden. Deze werden rauw per zeefmandje aan de „trap” verkocht.

De viswinkels kookten dan zelf deze garnaal, die men uit het fornuis schepte, en op koelnetjes op de „trottoir” te koop aanbod. In het najaar werd er dan op sprout gevestig. Die „bootje sjauwers” waren keiharde mannen!

Als zeilvaartuig verdwenen ze omstreeks 1930-1934; vele bleven voortbestaan als het hieronder besproken „eenmangarnaalbootje”, uitgerust met een motor.

(¹) Inlichtingen over dit vaartuig kwamen inz. van de familie Borrey, die eens een werf in de Langestraat te Oostende bezat, waar er veel gebouwd werden en later na W.O. I had hij de 3de bassin waar nu het stadhuis staat!

Vier Oostendse schovers, w.o. de O.100 „Mary” van H. Chapman.